

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου 2004

(Υπόθεση C-51/04)

(2004/C 85/29)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Gregorio Valero Jordana και Μηνά Κωνσταντινίδη, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε στις 9 Φεβρουαρίου 2004 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία μη θεσπίζοντας τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 2000/69/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, για οριακές τιμές βενζολίου και μονοξειδίου του άνθρακα στον αέρα του περιβάλλοντος, ή εν πάσει περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 10 της εν λόγω οδηγίας.
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 13 Δεκεμβρίου 2002.

⁽¹⁾ ΕΕ L 313 της 13.12.2000, σ. 12.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Genova με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2004, στην υπόθεση Cristiano Marrosu και Gianluca Sardino κατά Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate

(Υπόθεση C-53/04)

(2004/C 85/30)

Με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Φεβρουαρίου 2004, το Tribunale di Genova, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Cristiano Marrosu και Gianluca Sardino και Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

Πρέπει η οδηγία 1999/70/ΕΚ⁽¹⁾ (άρθρο 1, καθώς και ρήτρα 1, στοιχείο β, και ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την Unice και την CEEP, και η οποία τέθηκε σε ισχύ με την οδηγία) να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει εσωτερική κανονιστική ρύθμιση (η οποία ίσχυε πριν από τη θέση σε εφαρμογή της ίδιας οδηγίας) τη διαφοροποίηση των συμβάσεων εργασίας οι οποίες συνήφθησαν με τη δημόσια διοίκηση, σε σχέση με τις συμβάσεις των ιδιωτών εργοδοτών, αποκλείοντας τις πρώτες από την προστασία που αντιπροσωπεύει η σύσταση σχέσεως εργασίας αορίστου χρόνου σε περίπτωση παραβάσεως των επιτακτικών κανόνων περί των διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου;

⁽¹⁾ ΕΕ L 175 της 10.7.1999, σ. 43.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 2004

(Υπόθεση C-56/04)

(2004/C 85/31)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την K. Banks και τον M. Huttunen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή στις 10 Φεβρουαρίου 2004 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Φινλανδική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2001/29/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, ή, τουλάχιστον, μη κοινοποιώντας τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει·
- 2) να καταδικάσει τη Φινλανδική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 22 Δεκεμβρίου 2002.

⁽¹⁾ ΕΕ L 167, σ. 10.